

Sygn. akt XX GC 168/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2021 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XX Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Magdalena Gałązka**

Protokolant: **Paulina Ogorzałek**

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2021 roku w Warszawie

sprawy z powództwa (...) S.A. w Ł.

przeciwko **P. W.**

z udziałem nadzorcy sądowego pozwanego

o zapłatę kwoty 185 188, 88 złotych

1. uchyla nakaz zapłaty z 25 października 2016 roku wydany w niniejszej sprawie pod sygn. akt XX GNc 987/16;
2. zasądza od pozwanego P. W. na rzecz powoda (...) S.A. w Ł. kwotę 185 188,88 złotych (sto osiemdziesiąt pięć tysięcy sto osiemdziesiąt osiem złotych osiemdziesiąt osiem groszy) wraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 27 lipca 2016 roku do dnia zapłaty;
3. zasądza od pozwanego P. W. na rzecz powoda (...) S.A. w Ł. kwotę 7 732 złotych (siedem tysięcy siedemset trzydzieści dwa złote) tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 5 400 złotych (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Magdalena Gałązka

XX GC 168/17

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego P. W. kwoty 185 188, 88 złotych wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu - na podstawie weksla.

W dniu 25 października 2016 roku tut. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym.

Pozwany w zarzutach wniósł o uchylenie nakazu i oddalenie powództwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

I. Powód (...) S.A. w W. jest następcą prawnym (...) S.A. w W. wskutek połączenia przez przejęcie spółek na podstawie uchwały nadzwyczajnego walnego zgromadzenia spółki (...) z 21 marca 2017 roku (odpis z KRS, k- 68).

II. Pozwany jako korzystający i (...) S.A. w W. (poprzednik powoda) jako finansujący zawarli w dniu 17 czerwca 2015 roku umowę leasingu nr (...), której przedmiotem był kocioł do spalania. Umowa została zawarta na 60 miesięcy (5

lat). Rata leasingowa wynosiła 2 042, 68 złotych miesięcznie i miała być płatna do 20. dnia miesiąca (umowa, k- 113 do 118).

Istotne postanowienia umowy leasingu były następujące:

- art. 2 (k-114) - przedmiotem umowy jest oddanie korzystającemu przez finansującego przedmiotu leasingu do używania i pobierania pożytków na czas oznaczony w zamian za wynagrodzenie w wysokości i terminach wynikających z umowy;

- art. 5 ust. 10 (k-115) - z tytułu opóźnienia w realizacji zobowiązań pieniężnych przez korzystającego finansujący ma prawo naliczać odsetki w stosunku rocznym równe czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP;

- art. 7 § 3 ust 2 (k- 115) – finansujący może wypowiedzieć umowę leasingu ze skutkiem natychmiastowym, jeżeli korzystający pozostaje w zwłoce z zapłatą jednej raty leasingowej (OOL) i pomimo wyznaczenia na piśmie dodatkowego terminu 7 dni do zapłaty nie uiszcza płatności;

- art. 7 § 3 ust 4 (k-115-116) – w przypadku wypowiedzenia umowy korzystający jest zobowiązany niezwłocznie, nie później niż w terminie wyznaczonym przez korzystającego, zwrócić kompletny przedmiot leasingu na swój koszt i ryzyko w miejsce wskazane przez finansującego na terenie Polski wraz ze wszystkimi dokumentami związanymi z przedmiotem leasingu, wolny od wad fizycznych oraz oznaczeń korzystającego. Finansujący jest także uprawniony do odbioru przedmiotu leasingu na koszt korzystającego z miejsca znajdowania się przedmiotu leasingu bez potrzeby odrębnej zgody korzystającego. W przypadku uchybienia przez korzystającego obowiązkowi zwrotu przedmiotu leasingu, zapłaci on na rzecz finansującego karę umowną w wysokości 1/15 ostatniej zafakturowanej OOL brutto za każdy dzień opóźnienia w zwrocie przedmiotu leasingu;

- art. 7 § 3 ust 6 (k-116) – w przypadku gdy po wypowiedzeniu umowy leasingu uzyskana przez finansującego cena sprzedaży netto albo wartość przedmiotu leasingu netto ustalona przy przekazaniu przedmiotu leasingu osobie trzeciej lub wartość rynkowa netto przyjęta w przypadku przejęcia na potrzeby własne, po potrąceniu kwoty netto kosztów poniesionych przez finansującego w związku z odebraniem przedmiotu leasingu, jego wyceną, naprawą, usunięciem oznaczeń korzystającego, ubezpieczeniem, przechowaniem, konserwacją lub sprzedażą jest niższa od kwoty zdyskontowanej, wówczas korzystający jest zobowiązany zapłacić finansującemu różnicę niezależnie od wszystkich innych wymagalnych wierzytelności finansującego wobec korzystającego;

- art. 7 § 3 ust 7 (k-116) – w przypadku gdy przedmiot leasingu w ciągu 60 dni od wypowiedzenia umowy leasingu nie został odzyskany przez finansującego lub nie został przekazany innemu korzystającemu do używania, jak również nie został przejęty na potrzeby własne, to niezależnie od przyczyn takiego stanu rzeczy finansujący jest uprawniony od żądania od korzystającego kwoty zdyskontowanej powiększonej o kwotę kosztów poniesionych przez finansującego w związku z odebraniem przedmiotu leasingu, jego wyceną, naprawą, usunięciem oznaczeń korzystającego, ubezpieczeniem, przechowaniem, konserwacją, niezależnie od wszelkich innych wymagalnych wierzytelności finansującego wobec korzystającego.

Kwota zdyskontowana (k-113) w myśl umowy oznacza sumę dyskontowanych opłat leasingowych netto, których termin płatności nie nastąpił do dnia wygaśnięcia lub wypowiedzenia umowy. Dla dyskontowania stosuje się formułę odsetek składanych dla okresów takich jak ustalone w umowie okresy dla wnoszenia opłat leasingowych oraz stawkę stopy bazowej obowiązującą w ostatnim dniu roboczym miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym doszło do wygaśnięcia lub wypowiedzenia umowy leasingu, przy czym w przypadku wypowiedzenia stosuje się 0, 7 stopy bazowej.

Zabezpieczeniem ww. umowy leasingu był weksel. Pozwany złożył deklarację wekslową uprawniającą finansującego do wypełnienia weksla do kwoty stanowiącej równowartość wszystkich wymagalnych, lecz nie zapłaconych należności przysługujących finansującemu a wynikających z umowy leasingu, w tym także zobowiązań powstałych wskutek

wypowiedzenia umowy leasingu przez finansującego (w szczególności należności z tytułu opłat leasingowych, odszkodowań, kar umownych lub zwrotu kosztów, łącznie z odsetkami, deklaracja, k- 119).

Leasingobiorca zamontował przedmiot leasingu w budynku we własnym zakresie (zeznania pozwanego, 00:23:40 do 00:24:56, elektroniczny protokół rozprawy, k- 278 verte).

III. Pozwany opóźniał się ze spłatą należności z tytułu umowy. Pismem z 17 września 2015 roku, nadanym 18 września 2015 roku, powód wezwał go do zapłaty kwoty 2 592, 01 złotych, w tym z tytułu zaległej raty leasingowej płatnej 31 sierpnia 2015 roku oraz dwóch innych należności z umowy leasingu nr (...), w nieprzekraczalnym terminie do 25 września 2015 roku, pod rygorem wypowiedzenia umowy leasingu w razie braku płatności (wezwanie, k-120, potwierdzenie nadania, k-121 - 122).

IV. Pismem z 8 października 2015 roku powód wypowiedział pozwanemu umowę leasingu ze skutkiem natychmiastowym (z dniem doręczenia oświadczenia) i wezwał go do zwrotu przedmiotu leasingu do 15 października 2015 roku na jego koszt, wskazując adres zwrotu. Wypowiedzenie zostało doręczone pozwanemu w dniu 13 października 2015 roku (wypowiedzenie, k- 123, potwierdzenie doręczenia, k- 124 - 125).

Kolejne wezwanie do zwrotu przedmiotu leasingu powód wystosował do pozwanego 3 grudnia 2015 roku, zobowiązując go do wydania przedmiotu leasingu G. L. (wezwanie, k- 174)

V. Przedmiot leasingu nie został zwrócony powodowi do daty wydania wyroku. Czynności działające w imieniu powoda windykatora nie były skuteczne i nie doprowadziły do odzyskania kotła (oświadczenie pełnomocnika pozwanego, k- 179, zeznania świadka G. L., k- 267).

Pozwany złożył do powoda wnioski o zmianę harmonogramu umowy leasingu (...), konsolidację zaległości i wydłużenie czasu trwania umowy (wniosek, k- 173 verte). Strony nie zawarły żadnej umowy stanowiącej uwzględnienie wniosku pozwanego (bezsporne).

VI. Powód dokonał rozliczenia umowy leasingu w dniu 5 lipca 2018 roku na łączną kwotę 185188, 88 złotych. Ww. kwota stanowi sumę następujących płatności:

- zaległości z tytułu różnych faktur i noty odsetkowej w łącznej kwocie 35 098, 39 złotych;

- kwoty zdyskontowanej zgodnie z art. 7 § 3 ust 7 umowy w wysokości 115 136, 10 złotych oraz

- kary umownej za niezwrócenie przedmiotu leasingu naliczonej za okres od 15 października 2015 roku do 29 czerwca 2016 roku (258 dni opóźnienia) w wysokości 35 134, 27 złotych na podstawie art. 7 § 3 ust. 4 umowy (rozliczenie, k- 126-127).

VII. Pozwany znajduje się w przyspieszonym postępowaniu układowym (postanowienie z 21 maja 2019 roku, k- 176).

Powyższym dowodom Sąd nadał walor wiarygodności. Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, zeznań świadka G. L. oraz pozwanego. Dowody z dokumentów nie były kwestionowane przez strony - strony wywodziły z nich jedynie odmienne wnioski prawne. Zeznania świadka i pozwanego Sąd uznał za wiarygodne w całości. Okoliczności ujawnione w tych zeznaniach znalazły potwierdzenie w dowodach z dokumentów. Świadek G. L. został przesłuchany na rozprawie w dniu 18 grudnia 2020 roku w trybie zabezpieczenia dowodu, z uwagi na trwającą pandemię Covid – 19 i związane z nią przewidywane trudności co do możliwości przesłuchania świadka na ewentualnych przyszłych terminach rozpraw.

Sąd oddalił wnioski dowodowe pozwanego o zobowiązanie powoda do złożenia wezwania do zapłaty z 16 i 17 października 2015 roku (k-248 i verte). Pierwsze z wezwań nie dotyczyło niniejszej sprawy, zaś drugie znajdowało się już w aktach. Wnioski były więc bezprzedmiotowe.

Sąd zważył, co następuje: powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Strony łączyła umowa leasingu, która została skutecznie rozwiązana przez powoda przed upływem terminu obowiązywania umowy. Skutkuje to obowiązkiem rozliczenia umowy leasingu.

Na dochodzoną pozwem kwotę składały się:

- zaległości z tytułu różnych faktur oraz nota odsetkowa,
- kwota zdyskontowana w wysokości 115 136, 10 złotych oraz
- kara umowna za niezwrócenie przedmiotu leasingu w wysokości 35 134, 27 złotych.

Jeśli chodzi o należności pierwszego rodzaju, pozwany przyznał wystąpienie opóźnień w ich regulowaniu (wynika to zresztą wprost z wniosku o zmianę harmonogramu umowy, k- 173 verte). Nie kwestionował braku zapłaty należności z faktur i not odsetkowych wymienionych przez powoda w rozliczeniu umowy oraz wezwaniu do zapłaty ani też nie kwestionował umownej podstawy ich naliczania.

Zarzuty pozwanego odnosiły się do dwóch pozostałych należności. Pozwany kwestionował uprawnienie powoda do ich naliczania, wskazując, że nie doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy leasingu. Pozwany nie kwestionował jednak ani swoich zaległości w regulowaniu płatności umownych ani też otrzymania dwóch pism: wezwania do zapłaty oraz następnie wypowiedzenia umowy; dowody doręczenia wypowiedzenia umowy oraz potwierdzenia nadania wezwania do zapłaty znajdują się zresztą w aktach sprawy. Pozwany zarzucał jedynie, że w wezwaniu do zapłaty poprzedzającym wypowiedzenie mu umowy leasingu nie został zachowany wymagany termin 7 dni będący przesłanką skutecznego wypowiedzenia umowy w myśl jej art. 7 § 3 ust 2. Ten zarzut pozwanego nie jest jednak zasadny.

Wyznaczony w treści wezwania do zapłaty termin polegający na wskazaniu konkretnej daty kalendarzowej tej zapłaty spełniał kryteria 7 dni (między datą sporządzenia pisma w dniu 17 września 2015 roku a wskazaną w nim datą zapłaty w dniu 25 września 2015 roku). Wyznaczony prawidłowo termin 7 dni, określony także datą kalendarzową, nie mógł jednak zostać zachowany przez pozwanego – ale tylko w zakresie tej kalendarzowej daty. Wezwanie do zapłaty nie zostało mu bowiem doręczone w dacie jego sporządzenia, ale później. Zostało ono nadane pocztą w dniu 18 września 2015 roku, zatem - nawet przy założeniu doręczenia go w dniu następnym, tj. 19 września 2015 roku, termin 7 dni nie mógł upłynąć 25 września 2015 roku (między 19 a 25 września jest 6 dni).

Nie oznacza to jednak – wbrew odmiennemu stanowisku pełnomocnika pozwanego – że wezwanie do zapłaty było w niniejszej sprawie nieskuteczne. Znaczy to jedynie, że termin 7 - dniowy rozpoczął swój bieg dopiero w dacie otrzymania przez pozwanego wezwania do zapłaty, a w konsekwencji – termin ten upłynął później niż wskazany w piśmie dzień 25 września 2015 roku. Późniejsze doręczenie wezwania do zapłaty spowodowało jedynie przesunięcie terminu płatności o kilka dni kalendarzowych, ale nie oznaczało nieskuteczności czynności wezwania do zapłaty. Przeciwnie, zarówno ta czynność, jak i późniejsze wypowiedzenie umowy były w pełni skuteczne.

Rozwiązanie umowy skutkuje obowiązkiem jej rozliczenia, w tym zapłaty tzw. kwoty zdyskontowanej oraz kary umownej za niezwrócenie przedmiotu leasingu. Zwrot przedmiotu leasingu jest jednym z podstawowych obowiązków leasingobiorcy po zakończeniu kontraktu i wynika z art. 7 § 3 ust 4 umowy.

W odniesieniu do tego obowiązku pozwany wskazywał początkowo, że nie ma możliwości samodzielnego zdemontowania sprzętu. W piśmie procesowym z 19 lutego 2021 roku oraz w trakcie zeznań stron przyznał jednak, że jest w stanie to zrobić, z tym, że istnieje przy tym ryzyko zniszczenia budynku, w którym leasingowany sprzęt został zamontowany, a także samego sprzętu, którego wartość byłaby wówczas „złomowa” (00:23:40 do 00:24:23, k- 278 verte).

Zarzut pozwanego jest niezasadny. Okoliczności wskazywane przez niego ani nie niweczą jego obowiązku zwrotu przedmiotu leasingu, ani nie uchylają jego odpowiedzialności za zwrot tego przedmiotu. Ewentualne trudności

związane z demontażem leasingowanego sprzętu można było i należało przewidzieć i uwzględnić wcześniej, i np. bądź tak zamontować sprzęt, by leasingobiorca mógł wykonać wynikający z umowy i obciążający go obowiązek zwrotu przedmiotu leasingu, bądź odkupić sprzęt od leasingodawcy.

Nietrafny jest także ten zarzut pozwanego, że leasingodawca, mimo wielu deklaracji ze strony korzystającego, że ten „nie używa przedmiotu leasingu i sprzęt jest gotowy do odbioru” nie zdecydował się na „samodzielne odebranie przedmiotu leasingu mimo przysługujących mu uprawnień”. Zdaniem pozwanego oznacza to działanie drugiej strony w celu jego pokrzywdzenia i pogorszenia jego stanu majątkowego. Pozwany wskazywał także, że finansujący „znajduje się w dużo lepszej kondycji finansowej i posiada szereg niezbędnych środków do odebrania przedmiotu leasingu bez narażania swojej sytuacji ekonomicznej oraz bez narażania na pogorszenie stanu technicznego przedmiotów leasingu”. Należy podkreślić - na co zresztą słusznie wskazał pełnomocnik pozwanego w piśmie procesowym 19 lutego 2021 roku, w którym zarzut ten został sformułowany - że w myśl art. 7 § 3 ust 4 umowy leasingodawca **może** samodzielnie odebrać przedmiot leasingu. Samodzielny odbiór stanowi jedynie **uprawnienie leasingodawcy**, w dodatku realizowane na koszt korzystającego, nie zaś jego obowiązek. Ten ostatni ciąży wyłącznie na korzystającym. Dla istnienia tego obowiązku nie ma znaczenia ani sytuacja finansowa stron umowy leasingu, ani też możliwość pogorszenia stanu technicznego przedmiotu leasingu.

W niniejszej sprawie przedmiot leasingu nie został zwrócony leasingodawcy mimo zakończenia umowy. Niezwroćenie przedmiotu leasingu aktualizuje uprawnienie powoda do naliczenia kary umownej na podstawie art. 7 § 3 ust 4 w wysokości 1/15 ostatniej zafakturowanej OOL brutto za każdy dzień opóźnienia. W niniejszej sprawie powód naliczył karę za 258 dni opóźnienia w okresie od 15 października 2015 roku do 29 czerwca 2016 roku w łącznej wysokości 35 134, 27 złotych. Kara została więc naliczona zgodnie z umową i wyliczenie to jest poprawne także pod względem matematycznym. Prawidłowe jest także naliczanie kary umownej od 15 października 2015 roku, mimo, że wezwanie do zwrotu przedmiotu leasingu pozwany otrzymał 13 października 2015 roku. Obowiązek zwrotu przedmiotu leasingu aktualizuje się bowiem już w dacie skutecznego rozwiązania umowy, co w niniejszej sprawie nastąpiło w dniu 13 października 2015 roku (wypowiedzenie ze skutkiem natychmiastowym). Jest to podstawowy obowiązek leasingobiorcy po rozwiązaniu umowy i nie zależy od wezwania przez drugą stronę do jego wykonania (choć wezwanie jest całkowicie dopuszczalne). Z tego względu powód był uprawniony do wyznaczenia pozwanemu terminu nawet tylko 2 dni i naliczania kary umownej od jego upływu.

Z kolei uprawnienie do tzw. kwoty zdyskontowanej wynika z art. 7 § 3 ust 7 umowy; jej wyliczenie we wskazywanej wysokości 115 136, 10 złotych nie było kwestionowane przez pozwanego pod względem matematycznym. Należy także zaznaczyć, że powód żądał w niniejszej sprawie wyłącznie kwoty zdyskontowanej - bez jej powiększania o koszty finansującego (art. 7 § 3 ust 7 umowy zawiera uprawnienie do powiększenia kwoty zdyskontowanej o rozmaite koszty poniesione przez finansującego).

Pozostałe zarzuty pozwanego były następujące: **1.** niewykazanie wysokości roszczenia **2.** niewykazanie, że umowa leasingu została wykonana przez leasingodawcę, **3.** niedążenie powoda do ugodowego zakończenia sporu, **4.** brak możliwości samodzielnego zdemontowania sprzętu **5.** brak podstaw do naliczania należności za bezumowne korzystanie z przedmiotu leasingu. Zostaną one kolejno omówione.

Ad. 1 i 2. Zarzut niewykazania roszczenia pozwany uzasadniał nieprzedstawieniem przez powoda deklaracji wekslowej określającej warunki wypełnienia weksla oraz wypełnieniem weksla niezgodnie z umową. Zarzuty te są niezasadne. Zarówno deklaracja wekslowa, jak i umowa oraz jej rozliczenie zostały złożone do akt. Potwierdzają one wysokość nieuiszczonych należności, podstawę do wypowiedzenia umowy, podstawę do naliczenia kary umownej oraz do wypełnienia weksla na sumę na sumę wszystkich zobowiązań, w tym także powstałych wskutek wypowiedzenia umowy. Przy pomocy dokumentu rozliczenia umowy oraz samej umowy powód także prawidłowo wykazał wszystkie składniki sumy wekslowej.

W toku niniejszej sprawy zostało także ujawnione i jest nadto bezsporne, że pozwany korzystał z przedmiotu leasingu: sam to przecież przyznał wskazując powody, dla których nie zwrócił przedmiotu leasingu. Przedmiot leasingu został więc wydany korzystającemu, co oznacza, że finansujący wykonał umowę.

Ad. 3. Zarzut niedążenia do zakończenia sprawy polubownie jest bez znaczenia. Strona może nie wyrażać woli polubownego porozumienia, mimo, że jest to najbardziej pożądane rozwiązanie sporu, i dążyć do rozstrzygnięcia sprawy przez sąd. Złożony przez pozwanego wniosek o zmianę harmonogramu umowy leasingu (...) nie był wiążący dla powoda – stanowił jedynie propozycję, którą leasingodawca mógł (ale nie musiał) przyjąć.

Ad. 4. W toku procesu zostało ujawnione (przyznał to sam pozwany), że przedmiot leasingu mógłby zostać przez niego samodzielnie zdemontowany. Przyczyną niedokonania takiego demontażu była obawa pozwanego przed zniszczeniem budynku oraz leasingowanego sprzętu. Obawy pozwanego nie uchylają jednak jego obowiązku zwrotu przedmiotu leasingu, o czym była mowa wcześniej. W celu wykonania tego obowiązku pozwany nie musi dokonywać samodzielnego demontażu urzędnika, ale może wynająć w tym celu profesjonalną firmę. Należy także podkreślić, że skierowanie przez powoda windykatorka w celu odbioru sprzętu od pozwanego nie oznaczało, że windykatorka miał obowiązek samodzielnego demontażu przedmiotu leasingu. W wezwaniu z 3 grudnia 2015 roku do wydania przedmiotu leasingu pracownikowi G. L. (k- 174) brak jest jakiegokolwiek wzmianki o tym, że windykatorka ma cokolwiek samodzielnego demontować - wezwanie zawiera jedynie wskazanie, że leasingobiorca ma mu „wydać przedmiot leasingu”.

Wbrew odmiennemu stanowisku pozwanego, nie ma także znaczenia okoliczność, że przedmiot leasingu znajduje się na terenie zakładu produkcyjnego podmiotu trzeciego: spółki jawnej (...), który to podmiot, wedle określenia pozwanego, „rości sobie prawo do żądania zwrotu kosztów przechowywania spowodowanych nieuzasadnioną zwłoką w odbiorze”. Zarzut ten jest także nietrafny z dwóch powodów. Po pierwsze, w niniejszej sprawie nie zachodzi nieuzasadniona zwłoka w odbiorze przedmiotu leasingu przez finansującego - a wyłącznie zwłoka w zwrocie przedmiotu leasingu przez korzystającego. Po drugie, roszczenia innego podmiotu (wobec któregośkolwiek ze stron) nie mają wpływu na zakres obowiązków umownych stron w niniejszej sprawie.

Ad. 5. Zarzut ten jest bezprzedmiotowy, ponieważ powód nie domaga się w niniejszej sprawie wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z przedmiotu leasingu. Przedmiotem rozstrzygnięcia były roszczenia z innych tytułów.

Mając to wszystko na uwadze, na podstawie art. 709¹ k.c. (w zakresie zaległych rat leasingowych i innych należności wynikających z faktur), art. 709¹⁵ k.c. (w zakresie kwoty zdyskontowanej) oraz art. 483 § 1 k.c. (kara umowna) Sąd zasądził powodowi od pozwanego kwotę 185 188, 88 złotych. Z uwagi na przekształcenie podmiotowe po stronie powodowej w toku procesu (po wydaniu nakazu zapłaty) Sąd uchylił nakaz i orzekł o żądaniu na nowo - z udziałem aktualnego powoda.

Okoliczność, że pozwany znajduje się w przyspieszonym postępowaniu układowym nie miała znaczenia dla możliwości rozpoznania niniejszej sprawy. W myśl art. 257 Prawa restrukturyzacyjnego, otwarcie przyspieszonego postępowania układowego nie wyłącza możliwości wszczęcia przez wierzyciela postępowań sądowych w celu dochodzenia wierzytelności podlegających umieszczeniu w spisie wierzytelności. Ustanowiony dla pozwanego nadzorca sądowy wstąpił do postępowania z mocy prawa i uczestniczył w niniejszej sprawie w charakterze interwenienta ubocznego (zgodnie z art. 277 ust. 1 i 2 Prawa restrukturyzacyjnego). Jednocześnie, wobec nieustanowienia zarządcy, a jedynie powołania nadzorcy, pozwany mógł występować w niniejszej sprawie we własnym imieniu. Wobec braku prawomocnego zatwierdzenia układu Sąd nie miał także obowiązku ustalania, czy i w jaki ewentualnie sposób układ zmienił treść zobowiązania pozwanego (art. 166 Prawa restrukturyzacyjnego, uchwała Sądu Najwyższego z 15 stycznia 1997 roku, III CZP 123/96, OSP 1997, nr 5, poz. 95).

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. od upływu terminu zapłaty wskazanego w wezwaniu do zapłaty z 29 czerwca 2016 roku (k-16). Wyznaczony w wezwaniu termin upłynął bezskutecznie 25 lipca 2016 roku. Stąd odsetki zostały zasądzone od dnia następnego, tj. od 26 lipca 2016 roku do dnia zapłaty.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.c., obciążając nimi pozwanego w całości - jako przegrywającego spór. Koszty obejmowały łącznie kwotę 7 732 złotych (2 315 złotych opłaty od pozwu, 17 złotych opłaty od pełnomocnictwa i 5400 złotych kosztów zastępstwa procesowego).

Koszty od interwenienta na rzecz powoda nie zostały zasądzone - powód o to nie wnosił.

Mając to wszystko na uwadze Sąd orzekł jak w wyroku.

SSO Magdalena Gałązka